

M-a prins cum numai cele mai bune texte o pot face. — **SHEILA HETI**

FUGGBOI

un roman

Traducere de Paul Simula

**SEAN THOR
CONROE**

1

POSTMATE

Decembrie 2017

Avusesem o fază cu doamna de la Fresh Grocer de la niște filtre de cafea.

Sincer n-a fost mare căcat, da de ce-mi zici că-s la reducere dacă nu-s la reducere, zic și io.

Ea era la modu *Uite-l și p-ăsta* pzm. Care raion.

I-am zis care raion și am mers să verificăm. Împreună.

Mă rog, la-nceput, da după mi-a zis să nu mă mai țin după ea când a văzut că mă țineam după ea.

Eram gen Opa – da, să trăiți tovarășa, mâinile sus. Gen stau pe poziții. Hai la posturi pe post de casieriță.

Când s-a întors și-a zis Nu frate, nu-s la reducere, m-a luat.

D-asta am vrut să vin! am zis. Să-ți arăt că sunt.

Așa că am verificat, chiar amândoi de data asta, ea că câr că mâr tot drumul.

Sincer nu-mi amintesc dacă erau sau nu, dar nu o să uit nici-odată faza aia. Ne-a băgat pe combinație. Și a fost începutul unei lungi, roditoare și strict nocturne prietenii.

Frig în dreaci afară.

Frig în dreaci!

Mi-am tras cagula peste față și capu jos, croșetând printr-o turmă de studenți veniți din anu I.

Mangă.

Nu eu; dar ei foarte, după cum părea.

Sâmbătă seara!

M-am apucat de cumpărături la două noaptea și podcastu pe care l-am ascultat cât am făcut cumpărăturile era aproape gata, deci trebuia să fie dracu aproape ora trei.

Chiar înainte să dau iar play, unul din studenți strigă: „Apă! Dați-mi apă!“ la care altu „Lacy! N-ai cum să bei din ăla!“

Am văzut scurt cum Lacy stătea pe vine ca și cum s-ar fi pișat, sugând dintr-un bartai bidonu de șapte litri în mijlocu holului ăla, hlizindu-se și vărsând din el cam tot, crăcită cât se poate ca să nu-și dea pe picioare.

O pișare.

O pișare la Fresh Grocer.

Mi-am trântit pe cap șapca Nike Dri-Fit găsită în josul străzii, peste cagulă, sub glugă. Am dezlegat bicicleta și i-am dat blană.

Chestia mea în ultima vreme era să rămân pe strada 41.

Merg pe 41 și doar pe 41, oricând e posibil.

Așa am ajuns să ies din casă.

Cameră.

Pat.

41 era zona mea.

Patrușunu-ș-unu.

Gang.

Mânca-mi-ați pula, labagiii finalei de 30 de ani de la UPenn cu tot cu camerele voastre de cămin și cu gecile voastre bine izolate și cu poliția bicicletelor și sensu vieții.

Mânca-mi-ați toate pulile.

Și voi, pe jumatea lu 40 bag-kombucha-n-bot, toți hipioții cu locuințele la comun și mâncăruri fermentate și borcane și sensu vieții.

Ce pula mea știți voi de strada 41.

Nici nu-i dreaptă în pula mea.

Juma de șosea o ia spre est la Market, cotește vest un sfert de șosea la Walnut și a mai și fost asfaltată ca un cur peste tot.

Într-o intersecție o lua spre stânga și pormă la cealaltă în dreapta.

N-o trataseră ca pe o stradă adevărată.

Da-i dau pe ea.

E interesant, na.

Am dat drumu la Postmates și am început să aranjez ce-mi cum-părasem, asta înapoi la autobază.

Luminile erau stinse și bicicleta lu colegutsu nu era, deci era dus la gagică-sa.

Probabil se cocoleau, stăteau îmbrățișați.

Cu Netflix pe auto-play peste cearșafuri.

Ca toți simpalăii: iei afecțiunea altora și te dai cu ea pe unde te doare.

Jumătate kilogram cartofi russet (2 \$) pe blat, în colț. Jumătate kilogram ceapă gătit (2 \$), lângă celălalt. Pâine feliată Șapte-spice (2 \$) și cafea Bustelo la cutie (4 \$) în dulap, deasupra. Și ouă (1,5 \$), cheddar alb tare de Vermont (1,69 \$) și o plasă de avocado supracopt de la lichidare (1 \$) în frigider.

Mi-a venit notificare fix când mă așteptam mai puțin.

Fix când uitasem că m-am logat.

Când mă făcusem și eu comod pe canapea și mă băgasem la YouTube.

3:37 dimineăța.

Pizzeria în sud.

Foarte-n sud.

La sud de Snyder-sud.

Ce pula mea.

Dau accept înainte să mă pun la punct cu logistica.
Bag pula.
Asta-i viața.

Măcar să mai fie deschis.

Măcar să fie treji când ajung cu asta la ei.

Măcar de-ar merge cardul meu prepaid de la Flota Postmates,
nu cum mi-a făcut fițe în ultima vreme.

Mă gândeam io în timp ce-i dădeam talpă – gâfâind – de-a
lungul Schuylkill-ului.

După ce-am murit de două ori, l-am trecut și cumva mai și
trăiam.

Lumea încă pe afară pe combinație sau hai acasă da încă nu
hai acasă.

Neni leșinați pe cartoane, prin toate colțurile, prin Market,
aproape de Primărie.

Simt hanoracu de la Under Armour cum mi se freacă de irita-
ție sub pectoralu drept, după care o ia spre subrațul drept.

Trebuia s-o cremuiesc anplm.

Am uitat s-o cremuiesc anplm.

Tre să-mi amintesc!

Data viitoare.

Acum mai puțin cu mișcarea stânga dreapta la partea de sus
a corpului.

Doar picioare.

Am strigat „mi-aș pula-n semafoarele voastre“ în timp ce am
trecut pe al treilea roșu și am *skrtat*-o în jos pe strada 16.

Crecă foarte tare da nuj că aveam căștile-nfipte-n timpan,
ținute de cagulă, și mai și ascultam Kodak cu volumu la maxim.

Rupt când am ajuns la pizzerie.

Fix la închidere la ora 4.

Lume beată îngrămădită la intrare, barbotând la pizza din niște farfurii de carton.

Înăuntru se dădea cu mopu.

Ridicat pachetu la casă de la mafioții gen bada-bing bada-bum.

Dat ratchetă la restu de tziggy din îndoitura de la crac cât am așteptat să se încarce locația de livrare, clopoțind stânga dreapta să nu îngheț.

Nu-ți dau adresa decât după.

Cum te țin ei.

Scârbele pulii!

Csf n-ai csf.

Una din fetele din față din gașca de devoratorii-pizzei m-a ochit din blana de la parka, printre sclipici/lacrimi din ochi/gene. Molfăind cu gura deschisă.

Sau poate nu chiar lacrimi.

Poate erau de la frig.

Habar n-am.

M-am uitat în altă parte, dar am înțeles privirea.

Ăsta.

Cine plm e ăsta.

Ce caută aici la ora asta.

Pisi, de acord!

N-am nici cea mai vagă idee.

Tot vibe-u meu, deodată, evident: așa de ucigașist în serie.

Terorist-icos, gen.

Când am ajuns așa.

O simt ca și cum se poate să se fi-ntâmpilat recent.

La modu n-are cum să fi fost așa tot timpu.

Sigur nu fusese înainte...

Opa!

Destinație.

În sfârșit.

Numai să mănânce date știe aplicația asta.
Daaaa, vest!
OK, strada 48, speram să nu fie așa departe.
Da hai că merge!

Tipei i-a luat ceva să ajungă la ușă; da a ajuns, într-un final.

În pijamale.

Parcă ar fi stat în casă, n-a reușit să adoarmă și a dat foa-me-a-n ea.

Puteam să pun pariu că urma să fie un șau beat.

N-ai cum să știi mereu, chiar n-ai cum.

Era spălăcită da într-un fel care mă ducea cu gându la o studentă venită cu transhumanța versus una care locuia încă la mă-sa mare-n casă.

Mai pui și cartierul ăsta, Cedar, chiar dacă se extindea așa tare în vest, era printre cele mai de albi.

Mi-am făcut griji că s-ar gândi că iau în calcul să o siluiesc cu bărbăția mea, să intru cu forța, și să-mi fac de cap cu ea – ceea ce nu luam în calcul, nici măcar puțin, peste poate să se fi gândit ea la asta – așa că mi-am tras cagula pe frunte ca să-mi vadă fața și mi-am dat jos șapca – înainte să mi-o pun înapoi în cap pencă un cap acoperit doar de o cagulă ar arăta ciudat, am dedus eu.

Da nu părea speriată.

Nici măcar puțin.

Mi-a dat cu mulțumesc.

Cu zâmbet.

După a închis și a încuiat ușa.

M-am târșăit pe treptele de la intrare cu pași mici, înapoi la bicicletă, cu ochii-n telefon, așteptând să mi se efectueze plata.

Mi-au curs trei picături de muci din nas, pic-pic-pic.

...

FUCCBOI

...

...

6,43 \$

6,43 \$!

Plus tips!

2

DUBI BĂJAT

Seara de Anul Nou 2017

Am ajuns devreme în fața casei unde stătusem înainte.

La party-ul de Anul Nou pe care-l dădeau foștii coleguți de cameră.

Ajunsesem la timp, dar nimeni nu era acolo în afară de coleguți, mai ales că să ajungi la timp la petreceri înseamnă să ajungi prea devreme.

De băut sau dat pe la party-uri nema în ultimele luni, deci cam uitasem.

Dar iată-mă aici.

La un party.

Deci m-am pus pe băut.

Anul Nou de anul trecut a ieșit cu scandal.

Chiar aici, în casa asta, doar că atunci și locuiam în ea.

Doar ce mă mutasem.

În „cămăruța“ de la etajul trei.

De atunci am fost promovat la o nouă „cămăruță“ în partea cealaltă a orașului.

Mă rog... „de mărimea unei cămări“.

Camera asta nouă venise chiar cu propria cămară.

Ceea ce o cam scutea de definiția de cămară.

Da tot dracu ăla.

Tot cu claustrofobie.
Tot cu ventilație de rahat.

În schimb anul trecut.
Începutul sfârșitului.
Sau sfârșitul începutului.
Sau doar începutul.
Tuturor chestiilor.
Tristeții.
Realității.
Când fosta și cu mine am decis să ne mai lărgim orizonturile.
Să ne băgăm pe poliamorie.
Sau când fosta a văzut la prima mână cum poliamorizam eu
când nu era ea prin preajmă.
Înainte să cădem de acord că poliamoria era chestia pe care
urma să o facem.
Gagi2 de sus în jos, toată lumea sus, eu dând din umeri gen
Hey, fosta, ce vrei să fac?
Gagi2 trăgea de ea.
Era dreptul ei.
Toată lumea are aici drepturi egale.
Exact ca dreptu meu de a fi muist fără verticalitate fără pic de
loialitate și nedeterminat.
Boaba, frățiuieri!
A dracu boaba.

Totuși, fosta.
Trebuia să se întoarcă.
Eram sigur de asta.
Trebuia niște timp.
Pentru „explorare“.
Să mă facă la căpuț ca să pricep că nu-i de jucat cu ea.

Se tot lungea, mă făcea să sufăr, să dau ochi în ochi cu Destinul meu, fără țipla afecțiunii ei, ca să nu mai pot decât să „o fac“.

Să-i dea blană.

Să știe toată lumea.

Și după. Doar după asta poate că s-ar putea întoarce.

Dar anu ăsta.

Anu ăsta nu era anu trecut.

Ăsta era un An Nou.

Gagi2 a venit pe la unșpe cu boabele, chiar cum a promis.

Eu o tot țineam că Nu, de data asta nu, nu mă mai bag la d-astea.

Până în momentul în care mi-a arătat pillu cu doză dublă.

Și mi-a pasat berea ca s-o sting, uitându-se la mine să fie sigură c-o înghit.

Efectiv până atunci am rezistat.

Și cât de convingător m-a convins.

Da doamnă, am zis înghițind.

Prea multă agitație prin jur, peste tot.

M-am întors pe canapeaua din mijlocul camerei.

Lângă colegutsu care venise cu gagică-sa cu puțin timp înainte să ajungă și gagi2.

Ne potriveam că aveam același nivel de studii, și totuși nu eram chiar la locu nostru, eram pe alt film, mai de asiatici.

Asta de la cât de introvertiți eram.

Și din mizantropia pe care o-mpărțeam.

Și ăsta luase ceva, nu eram sigur ce. Dar începusem să vorbim mai repede și mai repede și mai pe emoție și mai puțin pe critică.

Mă tunsesem, mă făcusem gigea și mă spălasem pentru seara asta.

Cu cât apăreau mai mulți oameni mă simțeam și mai frumușel.

Încă nu mă băgasem în seamă cu altcineva în afară de colegutsu șiăștia care și-o ardeau pe lângă mine – în colț, pe canapea –, dar începusem să mi-o ard din ce în ce mai performativ.

Nu făceam performance pentru nimeni.

Doar știam că eram privit.

Că râdeam mai tare.

După ce mi-a dat boaba la cap a început bubuia.

Flirtam ceva de speriat.

Sus de pe canapea...

Plimbărice.

Toată lumea putea fi de-acum cucerită.

Oricine o putea căpăta.

I-am șoptit gagicii de lângă mine la ureche „Hai că știm amândoi ce vrem. Și vrem. Asta-i noaptea noastră. La noapte se poate.“

După care i-am făcut cu ochiul și am dat cu spatele prin mulțime.

I-am zis lu prietenu frumușel și BFF-u lu gagică-sa lu ex-colegutsu care nu era din oraș că „Da, nu, ai dreptate, adică *n-am* cum să știu până nu încerc. Deci ce o să *încerci* să faci?“

M-am dus la o gagică nu-prea-cunoscută care era în mijlocul unei discuteli după care am tras-o spre vârtejul dansului meu chiar când a început „Starboy“ a țâșpemioară.

Eram gen „Aolo, facultate!“ și ex-colegă-miu „Asta?! Coaie, încă e la facultate“ după ce l-am întrebat dacă o știe pe gagică nu-prea-cunoscută și dacă da, care-i faza cu ea.

Dar gagi2 se cam săturase de căcaturile mele.

M-a pus la colț în bucătărie, care era full, lângă stația de alcole.

Zice Tu trebuie să te focusezi.

Și-și face cercuri în zona feței.

Pe asta.

Pe mine.

După care și-a pus mâna în șold și a făcut din cap gen Deci?
Ce părere ai despre asta?

Of gagi2.

Gagi2 era femeie în toată firea.

Era cu doi ani peste mine.

Sexy când îmi zicea ce să fac.

Știa ce vrea, și cum să-și facă auziți termenii și condițiile.

Faza e că asta era doar jumătate, adică nu ambele jumătăți.

Io știam ce vreau. Îmi stabileam singur termenii și condițiile.

Da de primit...

„Hahaaa, ohoo, uaaaaha“, zic eu.

La modu „ce vrei tu de la mine, bae?“

„Rap-țupa-ra?“ zic, gen manevrându-i șoldurile, atingându-ne la zona de șliț și mirosind-o peste tot – gât, subraț, burtică.

Gagi2 zice: „La dans.“

Mă ia de încheietură și mă trece prin două camere, prin îngrămadă, către sufragerie.

La dans.

A făcut așa drăguț botic cât a dansat, îndreptată spre mine până i-am dat toată atenția; după care cum i-am dat-o s-a întors cu spatele, totuși dansând pentru mine, gen să mă uit la ea; și după iar cu fața la mine când se prindea că nu-s atent.

Confuzant.

Sexy!

Dar confuzant.

N-aveam cum să stau focusat.

Prea multe gagici.

Prea mult filing.

Filing multidirecțional.

Da nu-i niciodată destul să umple golu din interior.

. . . .

Am fost capturat de vortexul dansului gagicii nu-prea-cunoscută.

Gen tras ca dintr-o spirală spre ea.

N-apucasem să fac nici măcar doi pași înainte că simt cum sunt smucit în altă direcție.

Gagi2 mă trăsese într-un colț. Tare.

Mai tare decât a vrut, cred, pentru că imediat după asta s-a făcut iar mică.

A început-o ea; da cumva tot eu mă simțeam ăla dominant.

Ca și cum ar fi vrut să fiu ăla dominant.

Gen mă testa.

Deci am făcut singurul lucru la care m-a dus capu. Ce știam eu că sigur vrea ea să fac.

Am apucat-o de gât – suficient de ferm cât să simtă, destul de ușor cât să nu-i las semn sau să-i tai mau, fix cum m-a învățat ea – și am proptit-o în perete aplecându-mă să-i respir în ureche.

M-a luat de încheietură. Strâns.

Zice Nu.

Nu aici.

Nu cu toată lumea.

Nu, numai dacă-ți zic eu.

Cam pe la 2 noaptea.

Un șauride indian pe care nu-l recunoscusem dădea ture în sufragerie. Pe lângă pian.

Se cam clătina.

Părea pierdut.

„Omu meu“, zic. „Cum ești?“

S-a uitat la mine surprins, gen Eu?

Da bro, tu.

Oh, da, eu, foarte bine.

„Super pizdă!“

„...“

„Bei?“

I-am turnat și mi-am turnat și mie un shot din sake-u pe care l-am adus, pe care l-am târâit după mine, pormă l-am pierdut, pormă l-am găsit, pormă iar l-am târâit.

S-a uitat prin jur agitat, cu ochii bulbucăți și fără să focuseze. Am dat noroc.

„Bă, deci ești indian, ă?“

„Dap.“

„Bombă. Gen născut aici?“

Mi-a zis că se născuse în Baltimore. Unde imigraseră părinții lui.

„A“, zic. „B’mor.“

Gen referință la *Wire*.

Gagi2 intră în sufragerie, obosituță.

Mi-a dat o privire gen Riga-Crypto, da în principiu la modu de frustrare.

S-a tirat cu prietena ei cea mai bună la etaj.

Probabil să mai bage puțin.

„Păi, noroc, pentru respectivii noștri frați asiatici. Care se țin de respectivele noastre țări mamă“, zic, turnându-mi și trăgând alt shot.

M-am apucat să-mi rulez o țigară.

„Știi“, i-am zis. „Eu chiar sunt din Tokio. Am trăit acolo până la cinci ani. Și am mai mers acolo de câteva ori după ce m-am mutat.“

„De curând, după ce am mai aflat niște chestii despre istoria familiei mele – tata lu tata era pilot la Forțele Aeriene din State, tot familionu lu tatai-miu din partea mamei în afară de el fusese bubuit și kilărit de avioane americane –, mă tot gândesc gen de ce

ne-a mai mutat maică-mea. De ce m-a lăsat să uit japoneza. De ce m-a lăsat să mă rup de toată cultura japoneză.“

„Nici nu pot să vorbesc cu *baba* gen doar cu greu!“

„Da ce mi-am dat seama – „, apucasem să zic.

Asta înainte să înceapă *gagi2* să tragă iar de mine.

„Hai încoace.“

M-am uitat la amicu indian cam pe *slow-motion*.

Gen „Nuuuuu!“

Gen „Vin *iiiiimeeediaa*at!“

S-a retras după perete și a ieșit din vizor în timp ce eu am virat înapoi, prin sufragerie, în bucătărie și afară pe ușa din spate. Cobor treptele spre curtea din spate. Unde *gagi2* mă mai alimentează cu niște drog.

Mare forfoteală în sufragerie, când m-am întors.

Ușa din față larg deschisă, vântu trăgea de draperii.

Contrastu dubios dintre luminile fosforescente din stradă, emanate de zăpada din curte, și lumina slabă de la zona unde se dansa în sufragerie.

Iar bubuie „*Starboy*“.

M-am forjat pe ușă s-o închid.

Bisericuțele din preajmă vorbind la modul discuteală versus vorbind la modu flirtăm.

Nu se închide ușa.

Dar ce avem.

Fix când dau să o închid, indinelu rupe ușa înăuntru.

Eu sunt gen „Opa, nă“, cu brațele deschise ca și cum bună ziua, bine ați venit, și o secundă mai târziu mă prind că nu-i chiar genu ăla de rupt ușă.

Ăsta era mai altfel.

Io-s gen „Bro, bro, bă“, la interceptare în fața lui și cu brațele întinse, cumva să-l opresc.

„Un-te duci așa.“

Și sau urlă „Marș în pula mea de ratat, dă-vă toți în pula mea.“

„Bro, da ce s-a întâmplat.“

S-a făcut că sare la dreapta, spre un grup de tipe albe.

Io zic „Ocheeeeei“, și-l iau de guleru de la cămașă și-i fac vânt în spate.

„Și-n tine!“ urlă peste umăru meu. „Trag pula-n tine, albetete pulii mele!“

Thoamne.

Șăuțu era mare.

Când îl împingeam mă simțeam ca un fundaș care se-mpinge în manechinele de atacanți în formă de jucători la un antrenament de fotbal.

Fratele ex-coleguț – spre care arăta cu degetu – era gen Ceee? – înainte să apuce indinelu de cuier peste capu meu și să încerce să-i dea repede pe lângă mine – înainte ca fratele ex-coleguț să-l plăcintească dintr-un placaj de-ăla de fundaș și să-l împingă înapoi de unde-l apucasem eu.

Înapoi spre tocu ușii.

Am aruncat cu gecile de pe mine-n toate părțile gen „Ocheeeeei, s-a terminat distracția.“ L-am împins pe lângă pantofar și în jos pe scările din fața casei. Gen *Te-n pula mea* de aici, curvă proastă.

Acuma aveam draci pe mine.

Da eram și super biiness, aproape pe euforie, la modu și adrenalină, da și pill.

Indinelu s-a izbit de asfalt gen jbaș.

I-au alunecat niște câteva picioare pe asfalt.

După care s-a ridicat iar în capu oaselor, cu ochii bolfați și turbat, zici că băgase speiș sau dracu știe ce rahat.

Zic „Coaie, ce pula mea ai“, gen „Credeam că suntem pe prietenie.“

La care „Ia dă-te tu-n pula mea.“

Zice „Bag pula și-n tine și-n tine“, cu degetu spre fratele ex-coleguț și spre prietena lu gagi-baby a lu celălalt ex-coleguț, adică T, care stătea în colțu străzii. „Să-mi trag pula-n voi, albeții pulii mele. Coloniști,ăștia sunteți toți.“

M-a bușit râsu.

„Bro – despre ce vorbim? Doar ce-am discutat despre...“

Asta înainte să se bage peste mine una din tipele alea trei super albe cu care ieșisem în același timp și la care se dăduse mai devreme că: „Frate. Calmează-te. Eventual pleacă. Mai rău faci.“

„Io să mă calmez?“ zic, la modu că îmi face gaslighting, „Io...“

„Da, tu. Du-te-n casă. Ne descurcăm.“

Îmi vorbea ca diriga.

Fratele ex-coleguț și cu T se fluturau prin fața lu indinelu, pe vine și cu mâinile pe sus, cum face dresoru la zoo ca să bage tigru în cușcă.

Ce urma să continui să-i zic la indinelu înainte să mă tragă gagi2 era,

„Da ce am realizat e că, oricât vreau eu de tare să fiu Japan representing, că vai ce ne-au făcut americanii, ne-au kilărit unu din douăzeci per populație, de fapt habar nu-știu-nimic de Japonia.“

„Gen cultura japoneză.“

„Omogenitatea la japonezi.“

„Cum stau japonezii pe roluri de gen.“

„La modu că maică-mea sigur avea motivele ei nu doar ca să *nu* rămână să mă crească pe mine și pe surorile mele acolo, da gen și să plece ea.“

„Adică, fiecare națiune are identitatea ei *etnică*. America e singura care n-are.“

„Și din asta gen identitatea națională pe care și-o trage ține de faptu că trebuie să balanseze diferențele astea de etnie.“

„Să le unească.“

„Adică dacă zici că bă, da, a fost numai ideea lu taică-miu să plece din Japonia e gen dubios de patronizing cu maică-mea...“

„Gen știi ce zic?“

Petrecăreții mi-au explicat în casă că indinelu se dădea „cam prea tare la fete“, așa că a fost cazul să se bage fratele ex-coleguț.

I-a zis că „le face pe fete să se simtă inconfortabil“.

Că trebuie să „se mai răcorească“.

Moment în care...

Aud țipete din față.

Plus că voiam să fumez.

Deci ies în față.

Mă așez pe treapta de sus.

T îl ținea pe indinel cu mâinile într-un headlock.

Îi zicea „Chill! Chill!“

Fratele ex-coleguț era și el pe jos, îi luase lu indinelu ambele picioare în brațe de zici că era un koala pe eucalipt.

Zic „Ce. Mama. Dra.“

Mi-aprind țigara.

N-am cum să nu râd.

T zbiera că „Știu! Îmi pare rău pentru faza cu strămoșii mei! Și mie mi-e scârbă de mine din cauza lor! Acuma *nu te mai opune!*“

Indinelu îi dădea din toți plămânii „Albii pulii mele, mi-ați omorât neamul!“

„Coaie“, zic. „Nu-nțeleg, ce faceți? Șau și-a luat clar blackout și trebuie trimis acasă, atâta tot...“

„Coaie, nu acum!“ zice tipa albă de mai devreme.

Am ridicat mânuțele și-am închis gurița.

Da părea că mă ascultă.

Spune „Băi, eu îi chem un Uber. Lăsați-l să se ridice!“

T îl întreabă „Te liniștești?”

Indinelu s-a zbătut după care a rămas nemișcat.

„OK“, zice T. „Vezi că-ți dau drumu.“

Indinelu s-a ridicat, s-a legănat o secundă.

Tipa albă s-a apropiat.

„Doar dă-mi adresa ta, K!“ i-a zis așa, cu voce de copil.

Indinelu s-a uitat în toate părțile parcă doar ce-l teleportaseră și se chinuia să-și dea seama pe ce lume e.

Înainte să se uite în jur, brusc oripilat.

Ca și cum l-ar fi teleportat la stația greșită.

„Uite“, zice tipa albă, „doar am nevoie de...“

Indinelu i-a tras una peste telefon și ăla i-a zburat la vale pe alee, afară din curte, pe trotuar până-n stradă.

După care tipei i-a făcut vânt în spate, peste un șir de flori puse-n ghivece, fix în gardu de sârmă împletită.

Așa ca pe o cârpă.

Ex-coleguți și T au urlat la el „Frate!“ și l-au dat cu roțile-n sus.

„Mamă, să vezi ce-o să-l taxeze la spital“, zice fratele ex-coleguț.

„Și ce puteam să-i facem?“ zice T.

I-a arătat ochieu șoferului de pe ambulanță în timp ce se-ndepărta cu girofaru pornit, dar fără să-și pornească sirena.

„Bă, și știam că nu trebuie să bag nimic în seara asta“, a zis fratele ex-coleguț.

„Da, și io“, zice T frecându-se pe frunte.

**O carte cu nerv, vervă și foarte puține
verbe. Comportamentele moderne
și un anumit tip de energie masculină
a vârstei de douăzeci și ceva de ani
se ciocnesc într-un mod plin de culoare
în vocea vibrantă a acestui roman de debut.
THE GUARDIAN**

O analiză curajoasă și teribil de amuzantă a masculinității în capitalismul recent, realizată de o voce nouă, electrizantă.

Plasat în Philadelphia, la un an de la începutul președinției lui Trump, debutul îndrăzneț și liber al lui Sean Thor Conroe îl urmărește pe Sean, fuccboiul care dă titlul romanului, în timp ce încearcă să ducă o viață plină de sens într-o lume care nu pare să aibă nevoie de el. Reconciliindu-se cu trecutul, cu sinele eșuat – voiajor prin țară, rapper pe SoundCloud, cultivator de iarbă –, el revine acum în orașul său universitar, încercând să scrie și făcând livrări cu bicicleta alimentate de diverse stimulente, pentru a se putea întreține. Este incapabil să accepte faptul că fosta iubită l-a părăsit, dar continuă să rămână ancorat în aceleași tâmpenii – afișând o atitudine rezervată și lipsită de caracter, evitând să ia decizii, învârtindu-se în același cerc de prezențe feminine – care au dus la plecarea ei. Însă acum Sean începe să se întrebe: cât de funcțional este acest mod de viață? Cât din toate astea înseamnă prea mult?

Scris într-un limbaj șocant și absolut original, care include argoul rap și prescurtările de internet, subminând cu iscusință atât ipocrizia epocii noastre, cât și pe cea a autorului însuși, *Fuccboi* este o examinare fără menajamente, ludică și iscoditoare, a ceea ce înseamnă să fii bărbat.

byblos

curteaveche.ro

ISBN 978-606-44-1726-8

9 786064 417268